

பாடலி

(இரு தடுத்தரவர்க்க வீட்டின் வரவேற்பறை. அப்பா நாற்காலிலிலும் பாட்டி தரையிலும் அமர்ந்து தொலைக் காட்டு பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அம்மா, கொஞ்சம் கவனி அமர்ந்து தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.)

அப்பா : மீனா! காப்பிக் கொண்டுவா!

அம்மா : கைகால் அப்படி அசருதேன்னு... கொஞ்சம் 'சீரியல்' பாக்கலாம்னு உக்காந்தா ... ஒங்களுக்குப் பொறுக்காது. நேத்து சீரியல்லெ, 'மகா' கோவிச்சிட்டு வீட்டெவிட்டே போறேன்னு சொன்னதுலேர்ந்து எனக்குக் கையும் ஓடலெ... காலும் ஓடலெ!... இப்படிப் பண்ணுவானா எந்த வீட்டுக்காரனும்?

அப்பா : சரிசரி... கதையிலெ வர்ற 'மகா'வெ நெனச்சி நீ படுத்துக்கிடாதெ! ஒம் மகா 'பாரதி' பாத்தான்னா கத்தப் போறா! போதாததுக்கு இன்னும் நாலு உசுருங்க ஒஞ் சாப்பாட்டெ நம்பிக் கெடக்குதுங்க.... நா வேண்ணா சேனலெ மாத்திருதேன்...

அம்மா : ஏய் பாரதி!

(தொலைக்காட்சியில் 'பொம்பளெ சிரிச்சாப் போச்சி, பொகையிலெ விரிச்சாப் போச்சி' பாடல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ரிமோட் அப்பாவின் கையிலிருக் கிறது. பாடலைக் கேட்டு, அறையிலிருந்து வெளியே வருகிறாள் மகள் பாரதி)

பாரதி : (எரிச்சலுடன்) மொதல்ல பாட்டெ மாத்துங்கப்பா! இந்தச் சினிமாக்காரங்களுக்கு வேறெ வேலையே

இவ்வெ லப்பவும் பொண்ணுங்களை மட்டும்...
எந்தெ வேண்டிய வசதிக்காக.

அழிக்கவந்தால் துணைகொள் பாதி! சிமென்ட்
மூலம் சாணம் உட்கொள் மாற்றுதிரார். அப்பா
மாமல் சிமென்ட் அதிலும் ஆகியும் ஆய்வுகொள்
அதிலும் கொடுப்பதெ லும்பெனும் நல்லா
வாழ்த்தா சந்திரிய தில்லெ' என்று வசனம்
ஒருக்கொன்று நகிந்து என்ன செய்வது என்று
கொண்டி மிண்டு அப்பாவும் பாட்டியும் சிரிப்பை
உடக்கிக கொள்கின்றனர்.)

பாதி

மொதல்லெ டி விடெ நிறுத்துங்கப்பா!

அப்பா

நா ஒண்ணும் பண்ணலம்மா... எத்தச் சேனெ
மாத்துனாலும்...

பாதி

சேனெ நடத்தினால் புத்தியெத்தான் மாத்தனும்.
டி விடெ ஆய் பண்ணுங்கப்பா!... பொண்ணு
களை மனுசியாவே மதிக்காத ஜென்மங்க. என்னெ
பொண்ணுங்களுக்கு மட்டுந்தான் கோவமே வரந்து
மாதிரி.

அப்பா

சர்மமா... ஆய் பண்ணிட்டேன். நீ மொதல்லெ ஒரு
கொடுத்தெ விடு.

பாதி

இது வெறுங்கொயம் தில்லப்பா... சுத்தி நடக்குறதெ
பாத்து வற சத்திய ஆவேசம்! கண்ணகி, பாண்டியர்
நெடுஞ்செழ்பெனெ பாத்துத் 'தேரா மன்னா' என்று
சொன்னது வெத்துக் கொயமில்லெ. அதுவும் இ
மாதிரியான சத்திய ஆவேசத்தான்!.. அதெ வெத்துக்
கொயமா நீங்க எல்லாம் காட்டப் பாக்குறீங்க.
(சலிப்புடன்) ஆம்பளைங்க எல்லாம் '93'
மாதிரியாதான் போசிக்கிறீங்க...

அப்பா

என்னடி... ஆய் கொள்கியெனெனு பேசிக்கிட்டிருக்க
அப்பாவெ எதுக்குப் பேசுதெ போற எடதெல்லெ
இந்த வாய்தான் வந்து...

- பாட்டி : இப்படியே பேசிக்கிட்டு இருந்தா.. புருஷன் வீட்லெ போற அன்னைக்கு இருந்திட்டுப் பொதங்கிழமெ அன்னக்கித் திரும்பி வரவேண்டியதுதான்!
- பாரதி : பாட்டி! ஒங்களுக்குத் தெரியாது... ஒங்ககாலம் வேறெ!
- அம்மா : ஏய்! சும்மாயிருக்கமாட்டெ... இத்தனெப் புள்ளைங்களைப் பெத்து வளத்து ஆளாக்குன அவுங்களுக்குத் தெரியாதா, எது நல்லது கெட்டதுன்னு?
- பாரதி : பொம்பளெ கோபப்படக்கூடாது; பொம்பளெ சிரிக்கக் கூடாது; பொம்பளெ சத்தமாப் பேசக் கூடாது; மொத்தத்லெ பொம்பளெக்கு மனசே இருக்கக்கூடாது... அப்படித்தானே?
- அப்பா : அப்படில்லாஞ்... சொல்லலெம்மா.. ஆனா.. ஊருலெ நாலுபேரு...
- பாரதி : யாருப்பா அந்த நாலுபேரு?... நம்மக் கஷ்ட நஷ்டத்லெ கூடயிருந்தவுங்களா? மொகம் தெரியாத அந்த நாலு பேருக்காக நா மொகமே இல்லாமச் சடமா வாழணுமா? அப்புறம் எனக்கெதுக்குப்பா பாரதின்னு பேருவச்சீங்க?
- அப்பா : யம்மா! இப்படில்லாங் கேள்வி கேட்பேன்னு நெனச்சி ஒனக்குப் பாரதின்னு பேரு வைக்கலம்மா. எங்கொள்ளுத் தாத்தா பேரு பாலகிருஷ்ணன்! அதுலெ மொத எழுத்து 'பா'. எந் தாத்தா பேரு ரத்தினவேலு! அதுலெ மொத எழுத்து 'ர'. எங்க அப்பா பேரு திருமலை! அதுலெ மொத எழுத்து 'தி'. இப்படித்தாம்மா எங்க குடும்ப அடையாளமா ஒனக்குப் பாரதின்னு பேருவச்சேன்.
- பாரதி : ஒரு பெண் பிள்ளைக்குப் பேரு வைக்கறதுக்கு மூணு தலமொற ஆம்ளைங்க பேருலெ இருக்கற மொத எழுத்துதான் தேவெப்படுது ஒங்களுக்கு! அதுலெயும் அம்மா தலமொறையெ ரொம்பக் கவனமா அம்போன்னு விட்டுட்டிங்க. எல்லாருமே ஆம்பளெ யாத்தான் இருக்கீங்க!

அம்மா : அப்பாவினாம் இப்படிமா...
 பாதி : நீங்க என்னத்தெ தெனச்சி எதெதெதெ கவிதை
 எனக்குப் பேரு வச்சிக்கண்ணு எனக்குத் தெரியாத
 ஆனா எனக்குள்ள அந்த முண்டாகக் கவி பாதிதான்
 தெனச்சி திக்குறாரு. (அழைக்கிறத பாதிதான்
 தம்பி வசவின் ஒரு தோட்டின் உள்ளே வருகிறார்)

தம்பி : அம்மா! பாதிமா... அக்கா எழுதியிருக்க கவிதை
 (அம்மா அரைக்க கேட்க தம்பி அந்த தோட்டின்
 கொடுக்காமல் தான் வாசிப்பதாய் மட்டும்தான்
 கிறான். பாட்டி அவளை அழைத்துக் கவிதை
 வாசிக்கச் சொல்கிறாள். அவன் கவிதை
 வாசிக்கிறான்.)

'எனக்கடுத்து உலகத்தைப் பார்த்தவனை
 எனக்குத் துணையாக அனுப்பும்போதுதான்
 உணர்ந்தேன்.....
 நான் பெண் என்று!'

அம்மா : ஒண்டட எல்லாம் வாயெக் குடுத்து மீளமுடியாத
 படிக்க வச்சதுக்கு நீ வக்கணையாப் பேச மட்டு
 தெரிஞ்சிருக்கறே! சாண் பிள்ளைன்னாலும் அவை
 ஆம்புள்ளே!

பாட்டி : பொண்ணுங்கறவா பொடவெ மாதிரி... முள்ளெ
 விழுந்தாலும்...

பாதி : முள்ளெ விழுந்தாலும்?....இதெத் தவிர வேற பி
 ஒங்கிட்டயிருந்து வராதுன்னு எனக்குத் தெரிய
 பொண்ணெப் பொடவெயாப் பாக்காத்த
 மனுசியாப் பாருங்கன்னு சொல்றேன்!...
 வெள்ளிக்கெழுமெ நாங்க போடுற விதி நாடகத்
 இத்தக் கவிதை வருது. நாடகம் பாக்க வறற எ
 ட்டடயும் இத்தக் கேள்வியெ நாங்க வைக்கற
 போறோம்!

- சம்பா : நமக்கெதுக்கும்மா நாடகம் கீடகம்னுட்டு... நம்ம வேலெயெப் பாத்துகிட்டு இருந்தாப் போதாதா?
- பாரதி : பதில் எதுவும் இல்லேன்னா, எல்லாரும் சொல்றது தாம்ப்பா இந்த 'வேலெயெப் பாத்துகிட்டு இருந்தாப் போதாதா' ந்றது! இதுவும் வேலெதாம்ப்பா!... சமூக ஊழியம்!
- சும்மா : சாத்தான் ஊழியம்... நாஞ் சொல்றேன்... நமக்கு நாடகமெல்லாம் வேண்டாம்... சமூக ஊழியம்லாம் கெடக்கட்டும்டி... மொதல்ல நாலு காசு சம்பாதிக்கற ஊதியத்தெப் பாரு...
- பாரதி : நாடகந்தே ஒரு கல்விதான்; அறிவு. அதெ வேண்டாம்னு சொன்னா, என்னெயெ ஏன் படிக்கவச்சே!. பொண்ணாப் பொறந்தவா போராட வேண்டிய காலம் இதுன்னு சொல்றதுக்கு, உனக்கும் சேத்துத்தாம்ப்பா நாங்க நாடகம் போடறோம்...

(எல்லோரும் வெளியேறுகின்றனர்.)

காட்சி 2

ஒத்திகை

(வீதிநாடக ஒத்திகைக்கான மும்முரத்தில் அனைவரும் இருக்கின்றனர். கொஞ்சம் இரைச்சலாக அந்த இடம் இருக்கிறது. பாரதி உள்ளுழைகிறாள்.)

- பாரதி : சைலென்ஸ்! சும்மா அரட்டெ அடிச்சிகிட்டுக்க நாம இங்கெ வரலெ.
- தேன் : இல்லெ பாரதி.....
- பாரதி : அதுக்கு நீங்க வீட்லெயே டி.வியோட குப்பெ கொட்டிக் கிட்டு இருந்திருக்கலாம்.
- சந்திரி : என்ன பாரதி.. இப்படிப் பேசறெ?
- பாரதி : நமக்கெல்லாம் ஒரு பொறுப்பு இருக்கறதுனாலெத்தான் இங்கெக் கூடியிருக்கறோம். விழிப்புணர்வு நாடகம்

மாம. வந்திருக்கா நான் கிட்டி... வே... விழுந்தால்...
இருக்கின்றன எப்படி?

மாமதி

சாதி பாதி! நாங்கெல்லாம் பொருடாய்...
வசனத்தெதால் பெரிக்கிட்டு இருக்கிற...
வே... வந்திட்டு யாரு மேலெய்ய...
கொடுத்த எங்கெ மேலே கொட்டிக்கி...

மாமதி

மன்னிச்சிருக்கப்பா... வி... வெ நாங்க கொடுத்த...
அவர்... ஆயி... சென்... அந்தக் கொடுத்தவெ...
கொட்டி... சென்... தாய் எம்மேலெதான்...
ஒத்திகையெய் பாக்கலாமா?

குழலினர் :

ம் பாக்கலாம்... பாக்கலாம்!

மாமதி

அதெ நல்லாத்தான் உற்சாகமாச் சொல்லுங்க...

குழலினர் :

ம்ம்ம்ம்... ஒத்திகையெய் பாக்கலாம்!

மாமதி

மொதல்வெ... தேனு! அந்தக் கும்மிப் பாட்டு...
பாடு...

தேன்மொழி:

எல்லாரும் பாடுறதுதானே?.....ஏய் சொப. பாட்டு...
தீயி, சர்மி எல்லாரும் இங்கெ வாங்கப்பா! (பாட்டு...
கான முயற்சிகளைச் செய்கின்றனர். பின் பாட்டு...
றனர்.)

பாடல்

கும்மியடி தமிழ்நாடு முழுவதுங்
குணங்கிடக்கை கொட்டிக் கும்மியடி
நம்மைப் பிடித்த பிசாக்கள் போயின
நம்மை கண்டோமென்று கும்மியடி

(பாடலைத் தொடர்ந்து பெண்கள் ஆடிக்கொண்ட
வருகின்றனர். பாடல் தொடர்கிறது.)

ஏடகையம் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
தென்னி விருந்தவர் மாயந்து விட்டார்
கீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைப்போமென்
வித்தை மனிதர் தகை கவிழ்த்தார்

(ஆடிக்கொண்ட பெண்கள் சென்று ஒரு பி...
மருத்துவமனையைக் கட்டி சிப்பிடுகிறார்கள்)

உழலினர்களுமீ மருத்துவச் சிப்பந்திகளும் பரபரப்பாக அலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.)

மருத்தி : எங்க... இந்த மருந்தெல்லாம் ஒடனே வேணுமாம்... வாங்கிட்டு வந்திருங்க...

அப்பா : அப்பா! நான் போய் வாங்கி வாரேன்.. நீங்க இங்கே இருங்கே!

மருத்தி : இல்லெ... நான் வாங்கிட்டு வந்திட்டேன்... நீ இருந்து பாத்துக்க!

(தாத்தா மருத்து வாங்க வெளியேறுகிறார். மருத்துவர் உள்ளே வருகிறார்.)

அப்பா : டாக்டரம்மா... இன்னக்கி வெள்ளிக்கெழுமெ! 9-10.30 நல்லநேரம். அதுக்குள்ளே பிரசவம் முடிஞ்சா...

மருத்துவர் : எங் கையை இரூக்கு... வலி வந்தா பாக்கலாம்... இல்லெ... நேரந்தான் முக்கியம்னா சிசேரியன் பண்ணித்தான் எடுக்கணும்...

(மருத்துவர் உள்ளே செல்கிறார். மருத்துவர் பேசுகிற வசனத்தை எப்படிப் பேசலாம் என்று பாரதி சொல்லிக் கொடுத்து, உள்ளே நுழைகிற அந்தப் பாணியையும் மாற்றியபடி, நடந்து போகச் சொல்கிறார் பாரதி! மருத்துவரும் அந்தப்படியே உள்ளே போகிறார். தலையை வெளியே நீட்டியபடி 'செய்தது சரியா' என்று கேட்டு உள்ளே செல்கிறார். தொடர்ந்து மருத்துவர் உள்ளேயிருந்து வெளியே வந்து)

மருத்துவர் : மகாலட்சுமி பொறந்திருக்கா!

அப்பா : பொட்டப் புள்ளையா!

மருத்துவர் : எந்தப் புள்ளையா இருந்தா என்ன? அது ஒங்கப் புள்ளைதானே!

(மருத்துவர் வெளியேறு தாத்தா உள்ளே நுழைகிறார்.)

நாத்தா : என்ன புள்ளெப்பா?

அப்பா : பொட்டப் புள்ளையாமி!

நாத்தா : பொட்டப் புள்ளையா?

(பொட்டப் புள்ளெ... பொட்டப் புள்ளெ...
பொட்டப் புள்ளெ என்று பல திக்குகளிலிருந்தும்
சத்தங்கள் வருகின்றன.)

பாரதி : நிறுத்துங்க... என்ன, பொட்டப் புள்ளெ... பொட்டப்
புள்ளென்னு பொட்டுக்கட லெவிக்கிற மாதிரி
சொல்லிக்கிட்டிருக்கீங்க... அதெக் கொஞ்சம்
தெளிவா, மத்தவங்களுக்கு எரக்கம் வற்ற மாதிரி
சொல்லக்கடாதா?

அனைவரும்: பொட்டப் புள்ளையா... பொட்டப் புள்ளையா...

(அதைத் தொடர்ந்து அரங்கக் காட்சியாகி நிற்போரும்
மற்றையோரும் சோகமாகப் பாடியபடியே
நகர்கின்றனர்.)

பாடல் : பெண்ணென்றால் பேயுமிங்கு இரங்கும் என்பார்
இங்குள்ள மனிதர் மட்டும் இரங்கக் காணாமே!
கண்ணுள்ள புனிதர் எல்லாம் எங்கே போனாரோ?
மண்ணில் இந்தக் கொடுமை என்று தீருமோ?

பாரதி : நல்லாருக்குது... அப்படியே அடுத்தடுத்த வரிகளைப்
பார்வையாளருக்குள்ள போயி அவுங்களுக்குள்ள
யிருந்து பாடுனா எப்படியிருக்கும்னு பாக்கலாம்..
சரியா?

பாடுவோர்: சரி பாரதி!

பாடல் : பொட்டப்புள்ள என்று சொன்னால் கெட்ட பிள்ளையா
மட்டந்தட்ட நாங்களென்ன மாட்டு சென்மமா?
மனகள்ள நீங்களெல்லாம் செவிட்டு சென்மமா?
பதில் சொல்லுங்கள்... பட்டமரம் துளிர்ப்பதற்கு வழி
சொல்லுங்கள்!

பாரதி : குப்பர்! சரி... அடுத்தது...

சுருதிமொழி : மாநதி அக்கா! எம் காட சியிலெ கடைசி வசனமா...
'எட காட கிளாஸ் வணாக்கும் புடிச்சிடாள்வ...' அது
போதும்னு இவங்க சொல்ல.. தண்ணி ஊத்துவதுக்கு
அப்புறமா. ஒரு நல்ல நாளாய் பாத்து எம்
பையனுக்குப் பேசி முடிச்சிடலாம்னு அவங்க
சொல்ல. நான் சோகத்தோட புத்தகப் பையெ
மட்டும் பாத்தாய் போதுந்தானே?

சுருதி : போதும்... அதெ அந்தக் காட்சி வரும்போது
பாக்கலாம்.. அதுக்கு முன்னால.. அந்த வரதட்சணைக்
காட்சியெ ஒரு தடவெப் பாத்திருவோமா?... யார்
யார் அந்தக் காட்சியிலெ இருக்கா... வாங்க!

(பெண்பார்க்கும் காட்சி நடைபெறுகிறது.
மாப்பிள்ளைப் பையன், தன் நண்பர்களுடன்
நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறான். எதிர்ப்பக்கத்தில்
ஆண்கள் எல்லோரும் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்
கின்றனர். பெண்கள் கீழே விரிப்பில் அமர்ந்திருக்
கின்றனர். பெண், தலையைக் குனிந்தபடி,
காப்பியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துச் செல்கிறார்.
மாப்பிள்ளையின் அப்பா, 'ஆஃப்ஸ் எங்கம்மா
இருக்கு?' என்று கேட்க, பெண், தான் வேலை
பார்க்கும் அலுவலகத்தைச் சொல்லுகிறாள்.)

சுருதிமொழி : ரொம்ப சந்தோசம்... பொண்ணை எங்களுக்கு
ரொம்பப் புடிச்சிருக்கு... இனி... பேச வேண்டியதெப்
பேசிறலாமே!

சுருதிமொழி : ஓரே பொண்ணுதான். எங்களுக்குப் பெறகு
சுருதி : எல்லாமே அவளுக்குத்தான். நூறு பவுன் நகெ
போடுறேன் கல்வாணச் செலவெ நான் பாத்துக்
கிறேன்.. வேற என்னன்னு நீங்கதான் சொல்லுறீயும்.
(மாப்பிள்ளையின் அம்மா, தன் கணவனின் காணாத
கடித்தபடி இருப்பதைப் பார்க்கும்)

பெண்ணின்: சம்பந்தி அம்மா ஏதோ சொல்றாப்ல இருக்கு...

அப்பா

மா.அம்மா:

ஒண்ணுமில்லெ... பையனுக்கு... அதென்னபோ
ஆடியோ சீடியோ... என்னமோ ஒரு கார் இருக்கா
மில்ல... அதெத்தான் வாங்கணும்னு சொல்வீக்
கிட்டே இருக்கான்... இந்தச் செலவோட செலவா
அதையும் ஒண்ணு வாங்கிக் குடுத்திட்டா, ரெண்டு
பேருக்கும் அது ஒபயோகமாயிருக்கும்லா...

(எல்லோரும் அசைவற்றிருக்க, முன் மேடையின்
இரண்டு கீழ்ப்பக்க ஓரங்களிலும், ஒரு பக்கம்
மாட்டுத் தரகுக் காட்சியும், இன்னொரு பக்கம் ஏவம்
போடும் காட்சியும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.
நடுநடுவே மாப்பிள்ளை, பெண் வீட்டாரிடம்
அசைவுகள் வரும்போது, கீழ்ப்பக்க ஓரங்களில்
அசைவுகளற்றும் இறுதியில் ஒரே இரைச்சல் காடாக
அந்த இடம் மாறவேண்டும்.)

பாரதி : இவ்வளவு சத்தத்தெயும், பார்வையாளர்ட்ட நீங்க
பேசுறது தெளிவாப் போய்ச் சேரணும்... எனக்கே
சரியாக் கேக்க மாட்டேங்குது... பாக்கலாமா
இன்னொரு தடவெ!

ப்ரியா : பாரதி! எனக்கு ஆறு மணிக்கு ஒரு கூட்டம் இருக்கு
போய்ட்டு வந்திரவா?

பாரதி : இல்லெ ப்ரியா!... ஒங் காட்சியை முடிச்சி ஒன்னைய
அனுப்பிடுறேன்...

லட்சுமி : எனக்கும் ஒரு சின்ன வேலெ இருக்கு... இன்னைக்கு
மட்டுந்தான். நாளைலயிருந்து...

பாரதி : சரி! சரி! எல்லாரும் சேந்துதானே இன்னைக்கினு
முடிவு பண்ணுனோம்... அப்புறம் எப்படி வேறே
நிகழ்ச்சிகளை ஒத்துக்கிரீங்க...

இந்து : சீக்கிரம் முடிஞ்சிருக்கும்னு நெனச்சோம்...